

No em sento espanyol. Moltes vegades m'ho he plantejat, però no puc, no puc. Jo sóc català i nacionalista. Quelcom més que la defensa d'un territori, una llengua i una bandera. Ser d'un lloc no està escrit al DNI ni a l'ADN. El sentiment de pertinença a una realitat no neix amb tinta.

El vint per cent de la població de Bellveí és immigrada. La majoria estan integrats en el que és l'estil de vida del poble. Pensa que hi ha gent que porta més de trenta anys aquí. En Josep Fonts en porta quaranta-vuit, els que té i no aparenta. Empedra els sots biològics amb cosmètica municipal, i les bardes encara el fan ser guerrer. **Bellveí ha estat sempre molt tancat en ell mateix. Ha estat envoltat, durant molts anys, d'una sèrie de terrenys, propietat d'uns senyors -de fora del poble, uns ; de dins del poble, els altres- que feien el possible per no vendre res. Jo veia que tots els pobles de la comarca creixien i que el nostre continuava igual. Era molt trist. Aquest va ser un dels motius pels quals vaig entrar en la política.**

Al despatx de l'alcaldia hi caben dues o tres de persones. No és un espai per a tertúlies amb rialles i cafès per a quatre, sinó la cuina d'on han de sortir cafès i rialles per a mil tres-centes. **Ara ens hem obert. Estem fent plans parcials. Hem canviat la filosofia tradicional del "nosaltres ja en tenim prou amb les quatre vinyes, els quatre ramats i la fabriqueta de blanc... i no necessitem res més". Ha vingut molta gent de fora. De nou-centes persones que hi havia quan vaig arribar a l'Ajuntament l'any 1987, hem passat a tenir-ne mil tres-centes. Aquesta gent fa que la mateixa fesomia del poble hagi canviat.**

Canvien les lires per guitarres elèctriques. Els nens ja no mengen pa de fogassa i xocolata negra, sinó pastes amb caducitat i enganxines. Les tombes ja no tenen crisants que es marceixen, ara són plàstics de colors del "Tot a cent" els que guaiten morts... Josep Fonts té raó, tot canvia.

Aquí tenim la N-340, el punt més transitat de tot Espanya, i fins ara no havíem estat capaços ni de fer una zona industrial ni atreure empresaris, ni fer hotelets per als camioners, ni res... Avui tinc una reunió amb una empresa hotelera per fer un hotel al costat de la benzineria. No sé si es farà, però això vol dir que ja comencem a fer-nos sentir. Hom sent que la bellesa és efímera. La lletjor, també. Al capdavant, no resta res intacte. Quan la rosa o el cardó es panseixen, els nous temps han inventat la màquina que en crea de nous. Si bé és cert que no tenen ni olor ni punxes. **Bellveí ha estat un municipi eminentment agrícola. Ara només es dediquen a la terra dues famílies. Tenim una fàbrica de blanc on treballen setanta persones. La cristalleria de l'Arboç també dona feina a molta gent, Kettal va agafar força mà d'obra i hi ha horticultura, que fins fa dos o tres anys, donava nou milions d'enciams l'any; però ara, hi ha un virus estrany i es podreixen tots. Només són enciams. He**

conegut terres on el que es corromp són les mans que els cullen.

Quan vaig entrar a l'Ajuntament ni tan sols hi havia llibres de comptabilitat. Posar tot això al dia i començar a fer normes porta temps. Els primers quatre anys me'ls vaig passar fent coses d'aquestes. La segona legislatura la vaig dedicar a buscar gent que vingués a viure aquí. I ara, que ja els tenim, anem a veure si en podem treure fruit econòmic i podem apujar el pressupost. Ja no queden vares de comandament. La sobirania material d'un poble resideix en els diners. Ja no hi ha vil metall a qui carregar les culpes dels nostres mals. Ara hi ha vils papers. Tot ha canviat menys la necessitat que en tenim d'ells. **Ara hem d'urbanitzar els terrenys on hi haurà la zona escolar, la mancança més forta que tenim és la d'escoles. Ens falta també un poliesportiu. Encara conservem un cinema; no funciona tots els diumenges, però va tirant. I de tradicions, n'hi ha poques perquè, per desgràcia, la gent sempre s'ha preocupat més per les lluites internes i les enveges que no pas de mantenir les arrels.** La història cada dia comença. Sempre se'n poden crear de noves, com els problemes. **Un problema que patim és que estem creixent massa en direcció al Vendrell i, per contra, estem despoblant la part vella del poble. La gent s'estima més comprar-se la parcel·la i fer-se la caseta unifamiliar que rehabilitar la que tenia al centre. Intentem que s'arreglin les cases velles i que es quedin al nucli urbà, perquè, si no, ens trobarem amb un poble deshabitat i un de nou al costat.** No ha de passar. Quan el foc s'olora, les galledes d'aigua poden omplir-se amb temps. Només el perill ignorat és un mal segur.

Un altre problema que patim és que estem a només tres quilòmetres i mig del Vendrell. La identitat del nostre poble se la menja, la xucla l'altre. No hem sabut fer municipi. Com deia la cançó, un poble és obrir una finestra al matí i respirar. Aquí, en dono fe, no es necessiten mascaretes.

Tot i que no tenim gaires tradicions, la gent és força tradicional. Els diumenges es muden per anar a missa. Encara es fa la processó de Corpus. A partir del maig, tots tirem cap a Calafell buscant l'oferta de discoteques, bars, platges... i quan passa l'estiu, anem al Vendrell. Surten de casa per prendre copes, sol i gent. I a la nit ho paeixen, prenyant-se de poble propi, a la butaca de sempre. **Molts joves marxaven d'aquí pel tema de l'habitatge. El primer que vam fer va ser requalificar terrenys per fer-ne de nous. A partir de llavors, s'ha detingut l'emigració.**

Només marxen els vells, però allà on van no necessiten casa. Això sí, no diuen adéu fins que no han acabat la vànova pel llit que deixen. **Tot i que el bressol de les puntes al coixí és l'Arboç, aquí sempre se n'han fet. Una de les coses autòctones de Bellveí són les gorres de cop. Continuen fent-se, però menys que abans.** En Josep Fonts, de moment, no en necessita cap. Té prou cap perquè no li donin cops.

Josep Fonts Batlle - Bellveí - 1.241 hab. (el Baix Penedès)